

Lokalt: Vi holdt på å kjøre forbi. Fra riksveien er det ikke mye som tyder på at landets eneste treskifabrikk holder til her.

Sirlig: Hver eneste ski består av mellom 30 og 50 trebiter. Tidligere lagde Rønning til dene, men hele produksjonen, fra liming, utsaging, pussing og etterbehandling, gjøres

– Det er ikke noe mål for meg å lage flere ski for å tjene penger.

Ulf Rønning

SÅ STÅR VI der da, på trammen, og hilser pent farvel til Ulf, Åge og hunden Trixie. Kaffen har vi helt glemt å drikke. Magen er mett av barndomsminner om appelsin og Kvikk Lunsj, nesa kjenner fortsatt lukta av varme trefjøler mot sandpapir. Det er begynt å snø, best å komme seg hjemover. Vi skulle bare ønske vi fikk gli av gårde på treskiene til Ulf.

– Jeg sørget da Åsnes sluttet med treski i toognitti. Og jeg sørget enda mer da de la ned fabrikkene i forrige uke.

Vi er i den vesle bygda Skotterud i Eidskog kommune i Hedmark. Ulf

Rønning står midt på gulvet i verkstedet sitt og lener seg på en enslig ski. Da faren startet opp i 1936, var de rundt hundre skiprodusenter i Norge. Nå er det bare Rønning tilbake. Han sjøl, sønnen Jonas, medhjelperen Åge Askerud og hunden Trixie. Og skiprodusenten Madshus, men de lager bare konkurranseski til proffene. Landet der folk fødes med ski på beina, tømmes for leverandører.

– Det meste flyttes til Kina nå. Norge er for dyrt, sier Rønning.

SELV HAR HAN satt fart på produksjonen de siste åra. Treskiene fra det

lille verkstedet i Hedmarks dype skoger er lovprist av friluftsentusiaster, polfarere og skiinstruktører. Med urgamle håndverkstradisjoner og stø hånd har Rønning skapt seg et navn langt utenfor Norges grenser. Ja, selveste spanskekongen bestilte seks par ski til barnebarna for noen år siden, og da ringte Rønning sine kontakter og skaffet spesiallagde vidjebindinger og bambusstaver til de rojale små føtterne.

På den ene veggen ligger materialene sirlig stablet. Bjørk, hickory, ask. Hvite, slanke emner som skal bli limt, skåret, pusset og oljet før Rønning

selv brenner sin signatur i tuppen. Tre hundre par i året. Verken mer eller mindre.

– Det er ikke noe mål for meg å lage flere ski for å tjene penger.

Han smiler lurt.

– Da vil jeg heller tjene mer penger på de skia jeg lager.

HAN LEGGER sandpapir på pussemaskinen og skrur på strømmen. Lar skien kjærtregne sandpapiret til en sky av hvitt løfter seg mot taket. Ansiktet er mildt, øynene halvt lukket, hendene stryker trestøvet fra de glatte flatene i jevne rytmer.